

Prima instanță: judecătoria Leova
judecător: S.Gurițanu
Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul
judecători: G.Vavrin, R.Petrov, I.Dănăilă

Dosarul nr.3ra-1563/16

ÎNCHEIERE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță, Nicolae Craiu

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 21 iunie 2016

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Busuioc Ion către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Inspectoratul Fiscal de Stat Leova privind anularea ordinului, încasarea compensației suplimentare pentru eliberarea ilegală din funcție, eliberarea carnetului de muncă, încasarea unui salariu mediu pentru reținerea carnetului de muncă, recuperarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

La data de 12 august 2015, avocatul Șcheau Igor, în interesele lui Busuioc Ion, s-a adresat în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Inspectoratul Fiscal de Stat Leova, solicitînd anularea ordinului șefului adjunct al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, încasarea compensației suplimentare pentru eliberarea ilegală din funcție, eliberarea carnetului de muncă, recuperarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, a indicat că la 17 iulie 2015, Busuioc Ion a depus către șeful Inspectoratului Principal de Stat, Prisăcaru Ion, cerere de demisie din funcția de șef al Secției urmărirea plăților, înregistrată în cancelaria Inspectoratului Fiscal de Stat Leova cu nr.1828. Prin cererea respectivă, reclamantul a solicitat să fie demisionat din funcția deținută de șef secție urmărirea plăților, din motive personale. La fel, dînsul a solicitat achitarea indemnizației unice pentru anii lucrați complet 2011-2014, obligîndu-se să transmită toate materialele și actele necesare pînă la 30 iulie 2015.

Conform certificatului medical Seria 01 nr.1557229, lui Busuioc Ion i s-a stabilit eliberarea de la lucru pentru motive de sănătate, de la data de 15 iulie 2015, pînă la data de 01 august 2015. În acest sens, dînsul a urmat un curs de tratament și proceduri.

De asemenea, conform ordinului Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Leova nr.75 din 08 iulie 2015, Busuioc Ion a fost pînă la 19 august 2015, în concediu de odihnă anual.

Astfel, avînd în vedere faptul că cererea sa de demisie a fost depusă la 17 iulie 2015, angajatorul Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, urma să emită la data de 31 iulie 2015, ordinul de încetare a raporturilor de muncă, prin care Busuioc Ion, să fie eliberat din funcția deținută, cu eliberarea carnetului de muncă și a altor documente legate de activitatea sa în cadrul unității.Însă, angajatorul ignorînd prevederile Codului muncii, a dispus eliberarea sa de la locul de muncă abia la 01 septembrie 2015, deci după expirarea unui termen de o lună și jumătate după depunerea cererii de demisie din 17 iulie 2015.

Mai mult, însăși din răspunsul întocmit la 20 iulie 2015 cu nr.69-2/2/2639 de șeful Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Leova, Manalachi Măria rezultă în mod expres că "...conform cererii de demisie din 17 iulie 2015, la 31 iulie 2015, potrivit art.85 alin.(1) Codul muncii, urma a fi încetate raporturile de serviciu" (f.d.18).

Invocă, că din explicațiile oferite de Plenul Curții Supreme de Justiție, reclamantul nu este de acord cu ordinul susmenționat, consideră că, ordinul prin care se dispune demisia lui Busuioc Ion din funcția deținută abia la 01 septembrie 2015, are un caracter vădit ilegal și urmează a fi anulat de către instanța de judecată. Ordinul vizat impune reclamantului realizarea unor sarcini, care contravin prevederilor legislației în vigoare.

Astfel, în temeiul ordinului contestat s-a dispus ca în termen de 5 zile lucrătoare, Ion Busuioc să transmită șefului Direcției administrare fiscală, Sergiu Dobă, toate materialele ce țin de activitatea nemijlocită a acestuia prin act de predare-primire.

La 17 iulie 2015 Busuioc Ion a depus cerere de demisie din funcția de șef secție urmăririi plăților.

Datorită faptului că ordinul privind demisia sa din funcția deținută urma a fi emis în temeiul prevederilor art.85 alin.(1) și (3) Codul muncii și art.65 alin.(1) și (2) al Legii privii funcția publică și statutul funcționarului public, anume la 31 iulie 2015, și nicidecum ulterior, obligația impusă de angajator de a prezenta în termen de 5 zile lucrătoare careva acte sau pretinse dări de seamă este lipsită de orice suport juridic, or, raporturile dintre reclamant și angajator urmau a fi încetate încă pe data de 31 iulie 2015.

În același sens, în temeiul art.85 alin.(3) Codul muncii, după expirarea termenelor indicate la alin.(1), salariatul are dreptul să înceteze lucrul, iar angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale ce i se cuvin salariatului și să-i elibereze carnetul de muncă și alte documente legate de activitatea acestuia în unitate. În acest context, pretențiile angajatorului privind prezentarea cărorva acte, sunt vădit neîntemeiate, or, în perioada 21 august 2015 - 26 august 2015, raporturile de muncă între Busuioc Ion și angajator, prin efectul cererii sale de demisie, urmau a fi deja încetate.

Susține că prin același ordin, s-a dispus că, Maria Manalachi, șef al Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Leova, va asigura la data încetării raporturilor de serviciu, realizarea procedurii de evaluare a performanțelor profesionale ale lui Ion Busuioc, iar dânsul a funcționarilor din subordine.

Prin cererea depusă de Busuioc Ion la Inspectoratul Fiscal de Stat Leova din 30 iulie 2015, înregistrată cu nr.1921, ca răspuns la cererea din 20 iulie 2015 cu nr. 69-2/2/2639, în temeiul pct.7 lit.b) a Regulamentului cu privire la evaluarea performanțelor profesionale ale funcționarului public, anexa nr.8 a Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr.697 din 05 august 2010, evaluarea se face pe parcursul perioadei evaluate, dacă pe parcursul acestei perioade raportul de serviciu al evaluatorului încetează, se suspendă sau se modifică, în condițiile legii. În acest caz evaluatorul are obligația, în termen de cel mult 14 zile calendaristice de până la încetarea, suspendarea sau modificarea raporturilor de serviciu, să realizeze evaluarea funcționarilor publici din subordine.

Astfel, în sensul normei citate, avînd în vedere faptul că cererea de demisie reclamantul a depus-o la 17 iulie 2015, și în perioada 15 iulie 2015 – 01 august 2015, Busuioc Ion era în concediu medical, conform certificatului medical Seria 01, nr. 1557229, dânsul nu putea realiza evaluarea funcționarilor publici din subordine în termen de cel mult 14 zile calendaristice pînă la încetarea raportului său de serviciu.

În același timp, în temeiul pct.15 al Fișei postului de șef al secției în cadrul direcției, pe care o deținea Busuioc Ion, dânsul poate fi înlocuit de către inspectorul principal al aceleiași secții. În contextul acestui punct al fișei postului, avînd în vedere faptul că din motive obiective menționate supra, Busuioc Ion nu putea efectua evaluarea funcționarilor publici din subordine, respectiva sarcină putea fi realizată de către inspectorul principal al aceleiași secții. Or, prevederile Regulamentului cu privire la evaluarea performanțelor profesionale ale funcționarului public, nu interzic efectuarea evaluării funcționarilor publici din subordine de către un alt funcționar egal sau superior în grad, în situația în care din motive obiective evaluatorul nu poate realiza evaluarea profesională vizată.

În temeiul art.663 alin.(l) Cod civil, obligația se stinge prin imposibilitatea executării dacă imposibilitatea se datorează unei împrejurări pentru care debitorul nu răspunde.

În acest caz, socoate că, pretențiile angajatorului privind realizarea evaluării funcționarilor publici din subordine, sunt vădit neîntemeiate, or, datorită unor circumstanțe obiective, legate de starea sănătății, reclamantul nu-și putea realiza respectivele atribuții, iar obligația dată revenea nemijlocit inspectorului principal al aceleiași secții. Mai mult, după 31 iulie 2015, cînd urma a fi dispusă, de către angajator, demisia sa, pretinsa evaluare a funcționarilor publici în genere nu-i poate fi opozabilă, în contextul prevederilor art.85 alin.(3) Codul muncii, deoarece din acea dată raporturile sale de muncă cu angajatorul urmau a fi încetate.

Totodată consideră reclamantul că, ordinul vizat contravine vădit prevederilor art.4 al CEDO.

Astfel, în temeiul art.4 § 2 al CEDO, nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie. Prevederi similare se conțin și în art.43 alin.(1) al Constituției, precum și în art.5 lit.a) și b) Codul muncii.

Emiterea vădit tardivă a ordinului de demisie, contrar prevederilor dreptului intern relevant al Republicii Moldova, constituie o formă a unei munci forțate, or, din contextul speței deferite justiției, raportul de muncă al lui Busuioc Ion cu angajatorul a continuat cu o lună mai mult decât aceasta este prevăzut de legislația în vigoare.

Prin urmare, pentru restabilirea dreptului lui Busuioc Ion la libertatea muncii, încălcat de angajatorul Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, este vădită necesitatea admiterii prezentei acțiuni civile, cu anularea ordinului atacat și dispunerea încasării compensației suplimentare și recuperării prejudiciului moral cauzat prin efectele acestui ordin.

În temeiul art.90 alin.(4) Codul muncii, în locul restabilirii la locul de muncă instanța de judecată poate încasa de la angajator, cu acordul salariatului, în beneficiul acestuia, o compensație suplimentară la sumele indicate la alin.(2) în mărime de cel puțin 3 salarii medii lunare ale salariatului.

Deși prin ordinul vizat, s-a operat eliberarea ilegală a reclamantului din funcția deținută, cu încălcarea vădită a procedurii demisiei, Busuioc Ion nu este cointeresat în restabilirea la locul de muncă deținut, în schimb insistă asupra încasării compensației suplimentare și recuperării prejudiciului moral care i-a fost cauzat astfel.

În acest context, pentru a stabili mărimea compensației suplimentare pentru eliberarea ilegală din funcția deținută, reclamantul a solicitat de la Inspectoratul Fiscal de Stat Leova, prin cererea din 03 august 2015 eliberarea certificatului cu privire la salariu pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 31 iulie 2015.

În temeiul art.90 alin.(3) Codul muncii, mărimea reparării prejudiciului moral se determină de către instanța de judecată, ținându-se cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului, dar nu poate fi mai mică decât un salariu mediu lunar al salariatului.

Indică că, prin efectele ordinului ilegal contestat, reclamantului i s-a cauzat o stare de incomoditate sufletească și de frustrare, neîncredere, el fiind nevoit să se adreseze în instanța de judecată pentru ocrotirea drepturilor sale încălcate în acest sens, deși pînă în prezent reclamantul dispune de o reputație ireproșabilă.

Potrivit art.329 alin.(1) Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Solicită reclamantul anularea ordinului șefului adjunct al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova cu nr.831-p din 31 iulie 2015; obligarea Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova de a elibera carnetul de muncă; încasarea din contul Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova în beneficiul reclamantului, în calitate de compensație suplimentară, suma echivalentă cu trei salarii medii ale acestuia, pentru eliberarea ilegală din funcția deținută; a sumei de 5 000 lei în calitate de prejudiciu moral cauzat

prin ordinul ilegal vizat și compensarea cheltuielilor de judecată suportate de acesta în legătură cu prezenta pricină civilă.

Ulterior, la 24 august 2015, reprezentantul reclamantului, avocatul Șcheau Igor, a depus o cerere de concretizare prin care a solicitat încasarea din contul Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, în beneficiul lui Busuioc Ion, în calitate de compensație suplimentară, a sumei echivalente cu trei salarii medii ale acestuia, pentru eliberarea ilegală din funcția deținută, ceea ce constituie suma de 13 879,83 lei, ținând cont că abia la 14 august 2015, a primit contul personal cu privire la salariul lui Busuioc Ion în cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat Leova pentru anul 2015.

Astfel, conform contului personal cu privire la salariu, în perioada ianuarie-iulie 2015, salariul reclamantului în funcția de șef secție urmărirea plăților a variat, după cum urmează: în luna ianuarie - 5 728,20 lei, în luna februarie - 3 532,50 lei, în luna martie - 5 456,55 lei, în luna aprilie - 5 130,00 lei, în luna mai - 4 428,00 lei, în luna iunie - 4 263,26 lei, în luna iulie - 3 847,76 lei. Astfel, conform datelor nominalizate, suma totală a salariilor reclamantului Busuioc Ion pentru anul 2015 constituie 32 386,27 lei. Având în vedere numărul de luni, salariul mediu al reclamantului pentru anul 2015 este de 32 386,27 lei, ceea ce constituie suma de 4 626,61 lei lunar.

Respectiv, în contextul capătului de acțiune privind încasarea compensației suplimentare, valoarea acesteia este de $4626,61 * 3$, ceea ce constituie suma de 13 879,83 lei.

La 12 octombrie 2015, reprezentantul reclamantului a mai depus o cerere privind extinderea obiectului acțiunii civile, prin care, suplimentar la cele solicitate prin cererea de chemare în judecată și cererea privind concretizarea pretențiilor în acțiunea civilă, a solicitat încasarea din contul pârîtului în beneficiul reclamantului a salariului mediu de funcție pentru toată perioada de reținere a carnetului de muncă în sumă de 4 626,61 lei, invocând că pârîtul era obligat să elibereze carnetul de muncă la data de 31 iulie 2015, însă acesta a fost reținut în mod ilegal. La 03 septembrie 2015, soția reclamantului a primit prin intermediul oficiului poștal înștiințarea cu nr.69-2/2/3130 din 02 septembrie 2015, prin care a fost informat că se poate prezenta la Inspectoratul Fiscal de Stat Leova în orice zi lucrătoare în intervalul orelor 08.00 – 17.00 pentru a ridica carnetul de muncă.

Prin hotărîrea judecătorei Leova din 28 martie 2016, acțiunea a fost admisă parțial, fiind dispusă anularea ordinului cu privire la încetarea raporturilor de serviciu prin demisie nr.831-p din 31 iulie 2015, emis de șeful adjunct al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat de pe lângă Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova; încasarea de la Inspectoratul Fiscal Principal în beneficiul lui Busuioc Ion prejudiciul moral în sumă de 5 000 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 1 500 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Instanța de fond a concluzionat că, deoarece reclamantul a depus cererea de demisie la 17 iulie 2015, angajatorul urma să emită, peste 14 zile calendaristice, ordinul de încetare a raporturilor de muncă prin demisie, prin care Busuioc Ion să fie eliberat din funcția deținută, cu eliberarea carnetului de muncă și a altor documente

legate de activitatea sa. Însă, pîrîtul ignorînd prevederile Codului muncii, a dispus eliberarea acestuia din funcția deținută începînd cu 01 septembrie 2015.

Totodată instanța de fond a apreciat drept neîntemeiate pretențiile reclamantului în partea prin care a solicitat obligarea pîrîtului de a elibera carnetul de muncă și încasarea de la acesta a salariului mediu de funcție pentru perioada de reținere a carnetului de muncă în sumă de 4 626,61 lei. Or, reclamantul nu a întreprins careva acțiuni pentru a ridica carnetul de muncă, nu s-a prezentat la Inspectoratul Fiscal de Stat Leova, inclusiv nici pe 31 iulie 2015, prezența acestuia fiind necesară pentru ași pune semnătura în fișa personală și Registrul de evidență a circulației carnetelor de muncă. La fel, reclamantul nu a împuternicit nici o persoană pentru a ridica carnetul de muncă în locul său și nici nu și-a exprimat consimțămîntul în scris pentru ca acest carnet de muncă să fie expedit prin intermediul oficiului poștal.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 21 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion, au fost admise apelurile depuse de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și Inspectoratul Fiscal de Stat Leova, casată parțial hotărîrea judecătoreiei Leova din 28 martie 2016, în partea anulării ordinului nr.831-p din 31 iulie 2015 emis de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și încasarea prejudiciului moral, fiind emisă în această parte o nouă hotărîre prin care s-a schimbat data demisiei lui Busuioc Ion indicată în ordinul nr.831-p din 31 iulie 2015 din data de 01 septembrie 2015 în data de 31 iulie 2015. S-a încasat de la Inspectoratul Fiscal Principal de Stat în beneficiul lui Busuioc Ion prejudiciul moral în mărime de 1 000 lei. În rest hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a ajuns la concluzia de a fi anulat ordinul nr.831-p din 31 iulie 2015 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu prin demisie cu Busuic Ion, însă data de concediere din ordinul respectiv este greșit stabilită, întrucît în pct.1 al acestuia este indicat faptul că încetarea raporturilor de serviciu ale lui Ion Busuioc, prin demisie din funcția deținută de la 01 septembrie 2015. Deci, angajatorul a stabilit data demisiei lui Ion Busuioc – 01 septembrie 2015, iar ordinul de demisie este datat cu 31 iulie 2015, respectiv încetarea raporturilor de muncă urmează a fi constatat just din 31 iulie 2015. Astfel, reclamantul a depus cerere de demisie la 17 iulie 2015, angajatorul urma să emită peste 14 zile calendaristice ordinul de încetare a raporturilor de muncă prin demisie, prin care Busuioc Ion să fie eliberat din funcția deținută, cu eliberarea carnetului de muncă și a altor documente legate de activitatea sa în cadrul unității. Însă pârătul ignorînd prevederile Codului muncii, a dispus eliberarea acestuia din funcția deținută începînd cu 01 septembrie 2015.

Totodată, instanța a considerat că mărimea de 5000 lei a prejudiciului moral cauzat este eronat stabilită, fiind exagerat în raport cu suferințele morale, suportate de reclamant. Astfel suma de 1000 lei acordată cu titlul de prejudiciu moral va fi în măsură să aducă satisfacție echitabilă lui Busuioc Ion pentru suferințele psihice suportate de acesta în legătură cu emiterea ordinului parțial ilegal.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la data de 18 august 2016, avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion a declarat recurs, solicitînd casarea integrală a deciziei Curții de Apel Cahul din 21 iunie 2016, casarea parțială a hotărîrii

Judecătorei Leova din 28 martie 2016, în partea ce ține de respingerea parțială a acțiunii depuse cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă cererea de chemare în judecată integral, în sensul invocat.

Menționează că instanța de apel a reținut că mărimea de 5 000 lei a prejudiciului moral, cauzat este eronat stabilită, fiind mai mare în raport cu suferințele morale suportate de reclamantul Busuioc Ion. Însă, salariul mediu al reclamantului în funcția de șef secție urmărire a plăților din cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul. Leova constituia 4 626,61 lei. Astfel, prima instanță, bazându-se pe prevederile art. 90 alin. (3) Codul muncii, constatând ilegalitatea ordinului nr. 831-p din 31 iulie 2015, just a încasat prejudiciul moral cauzat acestuia în mărime nu mai mică decât un salariu mediu lunar în sumă de 5000 lei.

Susține că, referitor la încasarea compensației suplimentare pentru eliberarea nelegitimă din serviciu, instanțele ierarhic inferioare au reținut că potrivit alin.(4) art.90 Codul muncii, acordarea unei compensații suplimentare (în mărime de 3 salarii medii) poate fi încasat în cazul când salariatul solicită această compensație în locul restabilirii la locul de muncă, în speță reclamantul a fost eliberat din funcție, prin demisie la propria inițiativă. Însă, legiuitorul nu a făcut o distincție dintre eliberarea salariatului în caz de demisie și în caz de concediere, ordinul nr. 831-p din 31 iulie 2015 fiind un ordin de eliberare tardivă a acestuia din funcția deținută. Or, prevederile art. 90 Codul muncii sunt aplicabile speței. Mai mult, reclamantul nu a solicitat restabilirea în funcție, care este un drept al său, despre care fapt a fost menționat în cererea de chemare în judecată.

La fel, examinând chestiunea privind încasarea salariului pentru perioada reținerii carnetului de muncă, instanța de judecată a reținut că inacțiunea pîrîtului pe perioada de mai mult de o lună pe care o pretinde reclamantul ca reținere ilegală a carnetului de muncă, este dictată de acțiunile lui Ion Busuioc, care nu a întreprins măsuri de solicitarea eliberării carnetului de muncă. Însă, concluzia respectivă este una eronată, deoarece anume angajatorului îi revine obligația de a-i restitui carnetul de muncă. Or, din speță, rezultă că angajatorul a înștiințat salariatul abia la data de 03 septembrie 2015, despre dreptul său de ași ridica carnetul de muncă, fapt care se explică prin modul în care a fost operată, cu o întârziere de peste o lună, eliberarea din funcție a salariatului.

A mai susținut recurentul că decizia instanței de apel cât și hotărârea primei instanțe, instituie o ingerință contrară art. 1 par. 1 al Protocolului adițional 1 al CEDO în drepturile recurentului, care prevede că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Or, reclamantul dispune de un bun, de un drept de a beneficia de compensarea integrală a prejudiciului cauzat prin eliberarea ilegală din funcția deținută și prin reținerea ilegală a carnetului de muncă. Prin urmare, era în sarcina primei instanțe și a instanței de apel de a asigura exercitarea drepturilor reclamantului.

În final invocă că ilegalitățile descrise impun casarea integrală a deciziei instanței de apel și parțială a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admise pretențiile respinse de prima instanță.

Conform art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Colegiul reține că la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.198). Însă, la materialele cauzei nu se regăsesc careva probe ce ar confirma recepționarea de către părți a copiei deciziei. Astfel recursul declarat la data de 18 august 2016, se consideră depus în termen.

La data de 14 septembrie 2016, în adresa intimatului Inspectoratul Fiscal de Stat, a fost expedit spre cunoștință copia recursului declarat de către avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs (f.d.207).

Intimatul Inspectoratul Fiscal de Stat nu și-a valorificat dreptul de a depune referința la recursul declarat de avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion este inadmisibil, din urmatoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art.433 lit.a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or, recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea actelor judecătorești contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Nu poate fi reținut drept temei al admisibilității recursului argumentele avocatului Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion, or, instanța de judecată ierarhic inferioară a stabilit toate circumstanțele și raporturile juridice ce au importanță pentru soluționarea pricinii, a apreciat corect probele administrate la dosar, aplicînd corect legea materială și procesuală.

Argumentele invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Șcheau Igor în interesele lui Busuioc Ion se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu